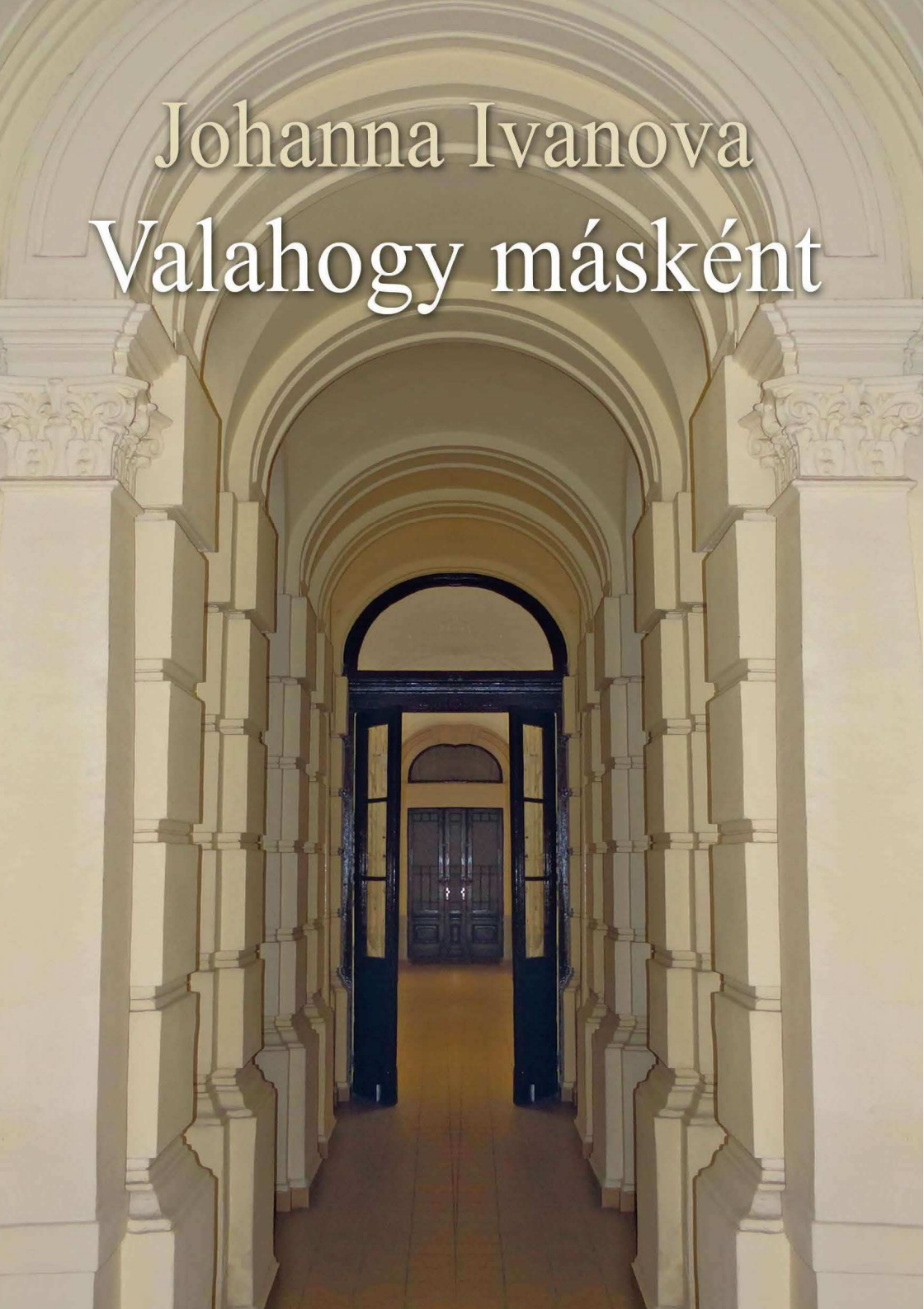

Johanna Ivanova
Valahogy másként

Johanna Ivanova

Valahogy másként

Magánkiadás, 2014

© Johanna Ivanova, 2014
VALAHOGY MÁSKÉNT

Magánkiadás
www.valahogymaskent.com

ISBN: 978-963-08-9062-5

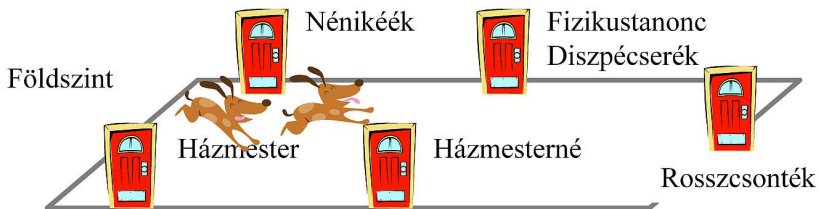
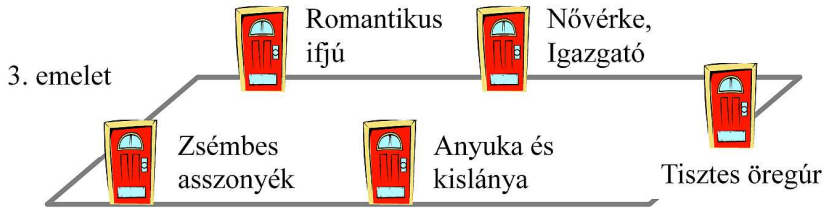
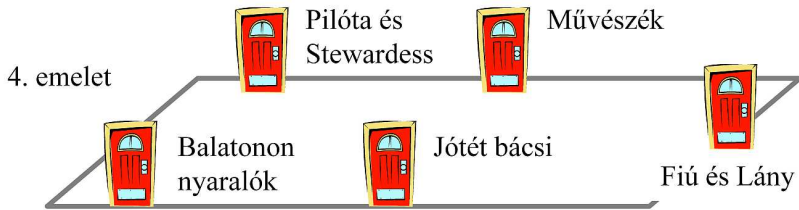
Ajánlás

Ajánlom ezt a könyvet mindenkinek, aki bizonyosságot szeretne arról, hogy az élet szépsége jelen van életünkben. Legfőképpen pedig férjemnek, Radoslavnak, aki az első mondatától kezdve

rajongással követte végig írói kibontakozásomat.

Tartalom

NYUGALMAMAT MEGZAVARTAD...	7
VALAKI MEGÉRKEZIK	27
FELLOBBANÓ ÉRZELMEK A HARMADIKON	40
A ROSSZBAN IS VAN JÓ	50
REMÉNY	58
VÉLETLENEK ÉS NEM VÁRT DOLGOK	67
SZÍVEK KÖZELÍTÉSE	82
VALLOMÁSOK ÉS MEGLEPETÉSEK	94
NEM VÁRT VÁLTOZÁSOK	109
ÁLMOK ÉS VÁGYAK	126
ÚJ SZÍNEK A PALETTÁN	140
SODRÓ LENDÜLETBEN	157
REGGEL MINDENKI FUT VALAHOVÁ	172
MARADJON?	177
VALAHOGY MÁSKÉNT	179
AZ ÉLET MŰVÉSZE	191

Nyugalमत megzavartad...

A harmadik emeleti sarokban lakott Tisztes öregúr. Nem volt már éppen fiatal, de elméje remekül működött. Mi sem bizonyította ezt jobban, minthogy még mindig tanított egy neves pesti egyetemen. Különösen érdekelte az internet minden csínja-bínja, de ez nem volt elég, mert a kor számítógépes kihívásait folyamatosan követte, minden érdekelte ezzel kapcsolatban - annak ellenére, hogy tudománya messze eltért ettől. Ez az úr ugyanis biológusokat képzett az egyetemen. Sokszor titokban megleste a diákokat a folyosón, hogy megtudja, mi a legnagyobb újdonság a piacon, és már utána is nézett, majd hamarosan szert tett egy újabb telefonra, gyorsabb internetre, vadonatúj nyomtatóra, vagy éppen táblagépre. Mindezt megtehetette, mert máskülönben egyéb hobbyja nem nagyon akadt. Valamikor fiatalkorában még szerette a preparátumokat nézegetni, de aztán beleunt ebbe is, és nem igazán talált más elfoglaltságot magának. Családja nem volt, soha nem nősült meg. Egyszer talán szerelmes volt egy lányba, de már maga sem emlékezett kristálytisztán, hogy szerelem volt-e egyáltalán. Fiatalkorában kutatásainak élt, csak élete derekán jutott először eszébe, hogy megnősülhetne, ekkor már azonban nem volt a környezetében egy hajadon hozzávaló nő sem (kivéve a tanszéki titkárnőjét, de őt meg nem találta sem szépnek, sem rangjához méltónak.) Pedig lehet, hogy a titkárnőnek nem lett volna ellenére. De erre sajnos soha sem derülhetett fény. Időnként, de csak nagyon ritkán, vágyakozva nézte az utcán egymást csókoló szerelmespárokat, és pár másodpercre ő is elmerengett azon, hogy milyen jó lenne valakit megcsókolni, de mivel senki nem jelent meg a szeme előtt gondolatban, akivel megtehetette volna, el is felejtette az egészet.

Volt egy jó barátja az első emeletről, Nyelvészprofesszor, akivel még fiatal korában egy véletlen folytán kötött örök barátságot. Barátja boldog családban élt, de gyermekei már kirepültek és feleségével kettesben maradtak a négyszobás szépen berendezett lakásban. E véletlen úgy esett, hogy az öregúr édesanyja az újságban angoltanárt keresett a fiának, s Nyelvészprofesszort találta meg, akivel, hogy a nyelvi előrehaladást még jobban kialakmazzák, a kezdetektől fogva angolul beszéltek. Ezt nagyon szerették, mert Nyelvész felesége, férjével ellentétben, semmilyen idegen nyelven nem beszélt, úgy tartotta, hogy neki egyáltalán nem szükséges megtanulnia nyelveket, ő úgymint mindig a férjével érkezik mindenhol, aki majd fordít neki. Nagyon szerette a professzornét játszani, annak ellenére, hogy pályája kezdetén egy boltban volt pénztáros, aztán persze a gyerekek születése után, (mert két fiút szült), nem volt kedve visszamenni már dolgozni, s ezt a gondolatát férje is helyeselte. Teljes életét kitöltötte a bevásárlás, s a család körüli teendők. Kimondottan élvezett mindenfelé utazgatni, a férjét külföldi konferenciákra elkísérni, majd később ezzel dicsekedni mindenfelé a barátnői körében, és a ház némely lakójának is. Friss házasokként érkeztek a házba, aztán életük derekán még mindig ott éltek, mert a környezet, ami körülvette őket, mintha nekik lett volna megalkotva. Tisztes öregúr és Professzor között volt néhány év korkülönbség, de úgy megértették egymást, mintha testvérek lettek volna, talán még kicsit külsőre is hasonlítottak egymásra. Imádtak nyelvészeti problémákat maguk elé tárni, majd pedig ezek megoldására minél ésszerűbb javaslatokat tenni, persze mindezt angolul, és ettől még nagyobb hangsúlyt kapott az egész társalgás. Sokszor hívta meg Professzorné az egyedülálló öregurat vacsorára. Egyrészt, mert ha egy új receptet kipróbált azzal szeretett kicsit hencegni, másrészt megsajnálta férje barátját, hogy egyedül él és esteként nincs kivel megosztania a nap történéseit, felfedezéseit.

Valahogy ezekben az időkben történt, hogy felkerült a ház homlokzatára a fekete zászló, mert valaki meghalt. A ház gondnoka rendelkezett így, miután a rokonok közölték vele a szomorú hírt: meghalt a ház legrégebben ott lakó nénikéje a negyedik emeletről. Valamikor a húszas években építették ezt a házat, és a néni férje az elsők között vásárolt meg családjának egy szép nagy lakást belőle. Előbb a férj, majd a feleség is távozott az élők sorából. Egyetlen lányuk született, aki vidéken élt már férjével és fiával. De fia már egyetemista volt és kollégista Budapesten, ezért a temetés után, még a hagyaték rendezése előtt, Fiú beköltözött a hatalmas lakásba, ami pont az Öregúr feletti volt: a negyedik emeleten, a sarokban. Fiú villamosmérnöknek tanult – eddig nem sok eredménnyel –, szülei legnagyobb bánatára a vizsgákat rendre nem tudta teljesíteni. Fiú leginkább szórakozni szeretett, s tette is ezt mindennap. A szülők azért költöztették olyan gyorsan be a nagymama éppen hogy üresen hagyott lakásába, mert arra gondoltak, hogy egy ilyen, kissé unalmas bérházban talán a szórakozás helyett a tanulás is eszébe fog jutni Fiúnak, s nem lesz, ki a buliba csábítsa. Gondolatnak nem volt rossz ezen elhatározás, de tervnek nem vált be. Viszont mégis történt valami olyasmi, ami megváltoztatta az eddigieket, és ez nem a szülőkön, de nem is bérházon múlt. Fiú megismerkedett egy lánnyal, akivel az első pillanatban egymásba szerettek, s onnantól fogva elválaszthatatlanok voltak. A nagymama halálának estéjén találkoztak Lánnal, s Fiú egy kicsit mindig arra is gondolt, hogy talán a mama utolsó jócselekedete volt ez még valahonnan a Mennyből, vagy csak közbenjárt valahol a Föld és Ég között, mert amikor ő nagy boldogságában közölte másnap szüleivel a hírt, hogy rátalált élete szerelemére, szülei éppen a nagymamát siratták. Lány szintén tanult, de ő remekül haladt előre a pályán. Gyermekorvos szeretett volna lenni, és harmadéves volt az egyetemen. Nem volt olyan nap, hogy ne

vette volna kezébe a tankönyveit, hogy ne nézett volna utána az őt foglalkoztató kérdéseknek. Fiú ugyan két évvel idősebb volt, de még csak a másodévet taposta. Ebben a nagy szerelemben a pár egyáltalán nem foglalkozott ebbéli különbözőségeikkel, mégis elindult egy folyamat, ami arra sarkallta Fiút, hogy időnként a tanulásra is szánjon egy kis időt. Tette mindezt azért is, mert ha Lány éppen tanult, ő igencsak unatkozott, s más választása nem volt, jobb híján ráfanyarodott a tanulásra. Nagyon jól megértették egymást, s Lány eleinte, csak egy-egy éjszakára, később pedig, miután a nagymama dolgait elrendezték, végleg kiköltözött a kollégiumból Fiúhoz. A nagymama sötét bútorait világosabbra cserélték, csak egyetlenegy bútordarab maradt meg, az ősrégi franciaágy, aminek legendája volt. Diófából faragta nászéjszakára nagypapa édesapja a fiának. Új matracot vásároltak bele, de az ágy a helyén maradt.

Emeletenként öt lakás volt a házban, s mind az öt pontosan ugyanúgy helyezkedett el az összes szinten. Egyik nagyobb, másik kisebb, harmadik egészen kicsi, de ezek az említett saroklakások négyyszobásak voltak, és a hálószoba mindegyik saroklakásban ugyanott volt. Így történhetett, hogy az öregúr felett aludt a fiatal pár.

Az öregúr annak ellenére, hogy már ötven éve lakott a házban, csak látásból ismerte az immáron elhunyt nagymamát, - soha egy köszönésen kívül egyéb szót nem váltott vele. Amikor értesült a haláláról, nem rázta meg különösebben a hír, inkább csak arra gondolt, ez is az idő múlását mutatja és nagyon reméli, hogy az ő ideje még sokáig nem jön el. Szinte fel sem tűnt neki, hogy a fiatal fiú beköltözött, de aztán egy éjszaka mégsem hagyta figyelmen kívül. Történt, hogy egész nap egy megoldandó biológiai problémán gondolkodott, pontosabban azon, hogy hogyan lehetne a szúnyoggyérítést Magyarországon kizárólag biológiai hatóanyagokkal megoldani anélkül, hogy ez az ökoszisztémába nagymértékben

beleszólna. Büszke volt arra, hogy tőle várják a megoldást, és annyira nem hagyta nyugodni a dolog, hogy még éjjel sem tudott aludni. Ekkor valami szokatlan zajra lett figyelmes. Valami mocorgásra, valami sercegésre, ami egyre hangosodott és zavaróvá vált. Felkapcsolta a villanyt, ivott az éjjelre kikészített vizéből, járkált fel s alá a hálósobában, és megállapította, hogy a zaj a plafon felől jön, s már nem kellett hozzá nagy képzelőerő, hogy megállapítsa, hogy mi történhet a felette lévő hálósobában. Dühös talán nem volt, csak tehetetlen. Mitévő legyen, menjen fel és csöngessen be, vagy másnap álljon meg a fiatalemberrel beszélgetni? Vagy hívja fel a szomszédok figyelmét? Vagy vegye fel új telefonjával a zörejeket, és forduljon a bírósághoz? Elfelejtve minden más gondolatot, félálomban forgolódva egész éjjel, reggelre megtalálta a megoldást. Ugyan kellett még rajta gondolkodni, és a kivitelezés sem volt tökéletes, de reggel hétre megszületett a végső ötlet, ami nem volt más, mint egy számítógéppel tökéletesen megszerkesztett plakát, amelyet titokban az épületben lévő lift ajtajára gondosan kiragasztott. A plakáton pedig ez állt:

Kedves Ismeretlen Szomszédfiú!

*Éjszakai nyugalmaidat megzavartad. Kérlek, hogy amit teszel, legközelebb
diszkrétebben tedd!*

Utóirat: van egy jó asztalos ismerősöm, lehet, hogy tudna segíteni.

Még sokat gondolkodott, hogy ráírja-e, azt a mondatot az aljára, hogy: „Köszönöm megértésedet!”, de végül ezt már túlzásnak találta, és bízott benne, hogy a liftajtón a Fiú elolvassa, és magára ismer, ő pedig nyugodtan alhat, mint régebben, amikor még a nagymama lakott felette. Mivel az egész titokban tette a földszinti liftajtóra, azt sem akarta, hogy bárki megtudja, hogy ő szerkesztette az

írományt, így azonnal távozott is a lift közeléből. Egész nap alig tudott koncentrálni az előadásaira, mert végtelenül álmos volt. Nagyon izgatta, hogy a fiú vajon látta-e már a kifüggesztett papírt.

Az első ember, aki először elolvasta ezt a különös üzenetet, egy fiatalos, de nem annyira fiatal ügyvédnö volt. Ügyvédnö fenn hagyta egy különleges ügy dokumentumait a második emeleten, ahol lakott és a reggeli rohanásban csak futva olvasta el a liften találhatóakat. Nem tulajdonított neki semmi jelentőséget. Két tárgyalás között azonban, egy kávészünetben felrémlt, hogy mit is olvasott, és megosztotta egyik kollégájával, akivel egyébként is untak már a peres ügyekről diskurálni, s akit már az első pillanatban roppant kíváncsivá tett.

Aztán sorra érkeztek az emberek az emeletekről, ki-ki ment a maga dolgára, voltak, akik hosszabban elidőztek az írás előtt, volt, aki észre sem vette, s volt, aki nem hitt a szemének. Házmaster a földszintről igencsak felháborodott, mert egyedül az ő jogköre volt kiragasztani bármit is a falra, vagy legalábbis engedélyt adni. Ki lehetett az írója? Egész nap nem hagyta nyugodni a gondolat, s rögtön meg is osztotta feleségével, Házmasternével. Mindketten nyugdíjasok voltak, a legnagyobb lakást uralták a földszinten. Hajdanán szomszédok voltak, innen volt az ismeretség, s később a házasság. Nagyon praktikusán tudtak élni, s pont ilyen megfontolásból, rengeteg utánajárással, de a két lakást egybenyitották. Így jutottak majdnem 200 négyzetméterhez. Persze mindenből kettő volt nekik a lakásban: konyha, fürdőszoba és ebédlő, és mivel gyermekük egyáltalán nem született, ezért szinte úgy éltek ebben a furcsán kialakított lakásban, mintha továbbra is egyedül éltek volna. A két lakás között volt egy ajtó, amit csak ők használhattak, és bármikor átmehtek egymáshoz, de a másik magánszféráját mégsem kellett megsérteni.

Házmesterné sokszor beszélgetett nagyon meglepődötten Vénkisasszonnyal ezekről a kényelmi dolgokról, s mindketten elképzelhetetlennek, sőt rémisztőnek találták, hogy egy férfival osszanak meg egy fürdőszobát, vagy netán egy mellékhelyiséget. Házmesterné barátnője az első emeleten lakott, és mindenkit nagyon jól ismert a házban, soha nem esett nehezére megállni egy kis csevejre - jobban mondva nem volt olyan lakó, aki el tudta volna kerülni őt, vagy ki tudott volna bújni a beszélgetés alól... Szeretett csak úgy lófrálni az emeleteken, mintha éppen arra lett volna dolga, csak azért, hogy valakivel szóba elegyedhessen. Persze a híreket sohasem tartotta meg magának, azon nyomban továbbította. Becsületéért legyen szólván, a híreket, ahogyan hallotta, tökéletesen ugyanúgy továbbította, és még soha fel sem merült benne a gondolat, hogy esetleg valamit hozzátegyen vagy elvegyen belőlük. Viszont nagyon jó és minden esetben igaz hírekkel szolgált Házmesternének, aki persze rögtön továbbította férjének, és így Házmester mindenről időben tudomást szerzett (a harmadik emeleten egy fiatalember nagyon hangosan nézi a tévét, ami legalább három szomszédot zavar, vagy a második emeleten elromlott a mosógép és elázott két első emeleti lakást). Szegény tulajdonosok még fel sem ocsúdtak, hogy mitévők legyenek, de Házmester már meg is jelent, felajánlva segítségét, vagy éppen felmutatta a határozatot a tévézés hangerejére vonatkozóan.

Házmester úgy jutott nemes tisztségéhez, hogy miután ők uralták feleségével a legnagyobb lakást az egész épületben, úgy gondolta, hogy a házmesterség is dukál a nagy lakás mellé. Le is ült megbeszélni ezeket a gondolatokat a régi gondnokkal, aki eleinte ugyan nem akart ráállni a dologra, de egy pár üveg bor után már ő is úgy érezte, hogy le kellene mondania.

Házmester nem tudta eldönteni, hogy mitévő legyen, ő ugyanis sok dolgot nagyon nehezen tudott eldönteni. Egy határozottabb ember

talán elsőre letépi a szóban forgó papírt és nem foglalkozik vele, de ő habozott. Attól félt, hogy meglátja őt az, aki kiragasztotta, s számon kéri, hogy miért tépi le. Mindig várta a megfelelő pillanatot, de úgy érezte, hogy valaki figyeli őt. Így történhetett tehát, hogy a papír még késő délután is ott lógott a liftajtón.

Amint Házmesterné tudomást szerzett az irományról a liftajtón, teljes felháborodottságának adott hangot. Valójában persze e hisztéria mögött csak annyi rejtezett, hogy féltette férje jól megszerzett posztját. Ő, mint a ház úrnője páváskodott a lakók között, s félt, hogy aki olyan merész, hogy mindenféle papirosokat ki mer ragasztani, előbb-utóbb, úgy mint a férje hajdanán, gondnoki pozícióra fog törni. Abba pedig belehalt volna! (Legalábbis látványosan.) Rögtön fel is szaladt az első emeletre Vénkisasszonyhoz, hogy megbeszéljék a történetet. Mindketten le is húztak rögtön egy kupica pálinkát a nagy ijedtségre. Aztán megpróbálták megfejteni, ki lehetett az iromány alkotója, és kinek íródhatott. Egész délelőttjük ezzel ment el, így el is felejtettek főzni mindketten. Hiszen néha vannak fontosabb dolgok is mint a főzés! Ez ilyen nap volt. Sorra vették az emeleteket.

A földszinti két lakást Házmesterék uralták, maradt még bőven átgondolandó hely. Lakott ott két idős nővér egy mérnöki pontossággal kettéosztott lakásban. A lakásnak hivatalosan csak egy bejárata volt, mégis közvetlenül az előszoba után kétfelé ágazott, s a szoba, konyha és a többi helyiség mint egymás tükörképei jelentek meg a látogató szeme előtt. A két néni teljesen külön életet élt, és közben mégsem tudtak meglenni a másik nélkül. Mindig egymáshoz jártak át vendégségbe. Reggel az idősebbik hívta meg egy kávéra a fiatalabbat, aztán a délelőtt folyamán pedig fordítva történt a meghívás teára. Ilyenkor mindig előkészítették a hajdani, kissé már megkopott porcelánokat, és megbeszéltek az aznapi teendőket. Ez igazság szerint mindennap ugyanaz volt: mit főzzenek, melyikőjük menjen el

bevásárolni, a postára vagy éppen kutyafalatokért az állateledel-boltba. Mindkettejüknek volt ugyanis kiskutyája, egyforma alomból származtak és sokszor rakoncátlankodtak. Nénikéék néha haragudtak is rájuk, de természetesen mindig a másik kutyájára, a magáéban egyikőjük sem tudott hibát találni.

Aztán volt ott még a földszinten egy háromtagú család, ahol az egyetlen fiúgyermek volt a szülők nagy reménye, mert ő fizikusnak készült, s a szülők nem kevesebbet, mint a Nobel- díjat álmodták meg gyermeküknek. Tény ami tény, a gyermek nagyon jó eszű és szorgalmas is volt, de a sok tanulás, könyv fölött ücsörgés olyan szürkévé, sápadttá és boldogtalan kinézetűvé tette, hogy a szomszédok mindig azt hitték, beteg a fiú. Történetünk idején már egyetemre járt, s karának büszkeségévé vált, de egyetlen barátja sem akadt, mert minden szabadidejét a tudománynak szentelte. Szülei is aktívan dolgoztak, hogy Fizikustanoncnak mindent biztosítani tudjanak. Az anya könyvelt egy vállalatnál, az apuka pedig a villamos diszpécser-szolgálatnál dolgozott. Az egész család nagyon nyugodt természetű, kedves és visszafogott, inkább túlzottan is udvarias volt, s olyan egységet alkottak hárman, hogy bárki számára az első pillanattól fogva nyilvánvaló volt, hogy ők összetartoznak. Nem is nagyon mozdultak ki egymás nélkül sehova, esetleg a fiút hagyták otthon a szülők tanulni.

A legkisebb lakásban, ami éppen csak kétszobás volt, egy négytagú kicsit hangos család lakott, de ők csak bérelték ezt a helyet. Két kicsi fiúgyermekük volt, akik folyamatosan egymással veszekedtek. Az anyukájukat egyébként ez cseppet sem zavarta, de a szomszédokat annál inkább. Alig telt el úgy perc az épületben, hogy ne hangzott volna föl Rosszcsonték visalkodása, ahogy egymást nyúzták. Persze mondanom sem kell, hogy ez a civakodás Nénikééket többszörösen kihozta a sodrából naponta, de nem volt mit tenni. A két

kisfiú szeretett játszani a kiskutyákkal - már ha azt játéknak nevezzük, amikor a farkuknál akarták elkapni őket.

Mindezen különbözőségek és hangoskodások ellenére a földszinten lakók mégis jól megfértek egymás mellett. Sőt, sokszor segítettek is egymásnak, ha valakinek valamire szüksége volt. Például Nénikéék kötöttek Fizikustanoncnak egy- egy pulóvert szürke és barna színekben, hogy egy kicsit felmelegedjen a sok tanulásban (először csak mellényt akartak neki, de végül úgy belejöttek, hogy pulóver lett belőle). Néha Rosszcsontéknak is horgoltak egy kis játékot, amit persze egy pár nap múlva teljesen szétszaggatva az udvaron találtak meg romjaikban. Ilyenkor arra gondoltak szomorúan, hogy a mai gyerekek már csak ilyenek, és szerencse, hogy ők gyerekkorukban mindent megbecsültek, így nem volt olyan dolog, ami további ajándékkészítésre vonatkozó kedvüket szegte volna.. Az idősebbik szeretett gyöngyöt is fűzni, ő néha meglepte Házmesternét egy-egy nyakláncsal vagy fülbevalóval. Házmesterné igen örült ezeknek, mivel kimondottan adott a cicomára, szeretett minden felvett ruhájához ugyanolyan színű ékszert választani.

A földszintről egyedül egy férfi kerülhetett gyanúba, Rosszcsonték családfője, de aztán hamarosan róla is lemondtak, mert ők, amilyen szókimondóak, biztosan megmondták volna a címzettnek a magukét, és nem töltik az időt holmi irományok ragasztgatásával. A családfő munkája ugyan egy kicsit kétes volt, mert senki nem tudta, hogy hol és mit dolgozik. Nénikéék ugyan próbáltak utánajárni a gyerekeknél, de azok semmi kézzelfogható választ nem tudtak adni.

Mire az első emelet megbeszéléséhez értek volna a pletykáló asszonyok, meghallották a déli harangszót és berekesztették a tárgyalást. Megállapodtak abban, ha bármelyikük valami hasznosítható információt hall, haladéktalanul értesíti a másikat. Házmesterné hazaszaladt, hogy összecsapjon valami gyors ebédet,

mert már így is késében volt, de útközben még beugrott a Nénikékhez tudakozódni, ők azonban ekkor hallották először a hírt, hiszen liftet nem használnak, így aztán semmiféle információval nem szolgálhattak.

Házmesterék mindig együtt költöttek el az ebédet és pontban fél kettőkor, a feleség konyhájában. Házmester igen csak meg tudott haragudni, ha az étel nem készült el időre, vagy ha a leves ugyan készen volt, de olyan forrón gőzölgött, hogy megégette a száját. Szerencsére a mai nap egyik sem következett be. Ebéd után ledőltek mindketten egy-egy órácskára a saját lakrészükből kikapcsolni a nap fáradalmait, de mindketten túl zaklatottak voltak az alváshoz.

Eközben érkezett haza Lány, a fiatal Fiú barátnője, s az épületbe belépve rögtön a lifthez jutott, ahol olvasta a furcsa írományt. Hangosan felkacagott, eszébe sem jutott, hogy ez neki és a Fiúnak szólhatna. Olyan jókedvre derítette ez az udvariaskodva megfogalmazott titkos levél, hogy még az egyetemre visszamenvén is újra meg újra felidézte magában, jókat nevetve rajta. Miközben a lifttel a negyedikre tartott, összetalálkozott Jótét bácsival, aki közvetlen szomszédjuk volt a negyedikben. Jótét bácsi mindig fejét leszegve közlekedett, s mégis valami olyan kedvesség áradt szét lényéből, hogy mindenki szerette. Felettébb udvarias és előzékeny volt mindenkivel, most is előreengedte Lányt a liftajtóban, majd kinyitotta neki, mikor megérkeztek. Tette mindezt a legnagyobb hajlongások közepette, de mégis mindig félszegen, mert ha ránézett volna valakire, azt már udvariatlanságnak érezte volna. Jótét bácsi titokban nagyon szeretett jót tenni az emberekkel, mindezekért pedig köszönetet sem várt sohasem. Egyszer hallotta, amikor Zsémbe asszonyság a harmadikon hangosan perelt a férjével, mert az akárhányszor hazaérkezett, a sáros lábát a tiszta, vadonatúj, vagy éppen aznap kitisztított lábtörlőbe törölte. Kicsit körülnézett a házhoz közeli

boltokban és beszerzett egy teljesen ugyanolyan színben és méretben is. Miután Zsémbes asszony férje újból összesározta az immáron kitisztított lábtörlőt, Jótét bácsi sem volt rest, gyorsan odaszaladt és kicserélte az újonnan vásárolttal. Mire az asszonyság megint lármába kezdett volna, már újra tiszta volt. Férje és a gyermekei nem tudták mire vélni, hogy mi történhetett az eddig mindig zsémbes feleséggel, mert ő ugyan szerette volna rajtakapni a férjét újból egy kis lábtörlősározáson, de ez sehogy nem sikerült, s olyan széles mosollyal érkezett vissza az ajtóból, mint aki csodát látott. Házasságkötésük óta talán először rámosolygott a férjére, és menten megölelte. A férj e reakciót nem igazán tudta mire vélni, mert egészen elszokott már a hasonló érzelmi kirohanásoktól. Hajdanán lánya gyerekként gyakran átfonta kis kezével apja nyakát, de ahogy nagyobb lett, egyre ritkábbak lettek az ölelések, a fiával pedig legjobb esetben is csak kezet szokott fogni.

Soha senki nem jött rá, hogy Jótét bácsi van a dolgok hátterében, egyesek a ház jó szelleméről kezdtek el beszélni, mások pedig csak természetesnek vették, ha végre valahára valami jó is történik, nem csak rossz. Pedig Jótét bácsi mindig jelen volt, ha csak óvatosan is, a ház minden lakójának életében. Mivel szomszédok voltak Fiú nagymamájával, nagyon jó viszonyt ápoltak. Kölsönösen szerették és tisztelték egymást és Jótét bácsi sokat segített a nagymamának a lakásban szükséges teendők elvégzésében. Ott volt a temetésen, és ugyanolyan szeretettel nézett az unokára és később a barátnőre, mint annak idején a nagymamára. Mikor a bácsi olvasta a liftajtón a papírt, majdnem megállt a szíve egy pillanatra, mert eszébe jutott, hogy az éjjel ő is hallott érdekes hangokat Fiú felől, de ő nem foglalkozott vele. Úgy gondolta, őneki nem kellene ezeket hallania, inkább befordult a fal felé és mély álomba zuhant. Jótét bácsi nagyon elszégyellte magát, mert attól félt, még végül azt találják hinni, hogy ő

függesztette ki az üzenetet, holott ő még gondolatban sem tenne ilyet, nemhogy írásban. Arra gondolt, hogy a maga becsületét mentse, ő ki fog írni valami kedvességet, válaszul erre. Hamar rájött azonban, neki se számítógépe, se nyomtatója. Ha pedig valakit szívességre kérne, menten gyanúba keveredne. Így aztán mindenféle jóvátételeken kezdett el gondolkodni, de a zaklatottságtól egyelőre semmi sem akart eszébe jutni.

Késő délután felé járt, és Fiú éppen abban a pillanatban ért a ház elé, amikor barátnője kilépett a házkapun. Forrón megölelték egymást, pár szót váltottak, majd Lány már szaladt az egyetemre, Fiú pedig indult a negyedikre. Olyan boldog ifjú szerelmes volt, akinek ebben a pillanatban minden mindegy lett volna, csak hadd lehessen a szerelem jóleső mámorában egész délután este és éjjel! Úgy érezte, hogy nincs az a hír, ami őt elkedvetlenítené. Ebben a pillanatban olvasta el az üzenetet a liftajtón. Rögtön érezte, neki szól. Anélkül, hogy ott állt volna a neve, biztos volt benne, hogy neki címezték. Arra nem tudott csak rájönni, hogy ki írhatta. Azon gondolkodott, miért nem vette észre reggel, mikor került ide egyáltalán, hányan olvasták már a házban, és vajon a többi lakó tudja-e, hogy mindez rá vonatkozik. Egy mozdulattal eltávolította liftajtóról a papírt, és gyorsan felsietett a lakásba – a lépcsőn, mert nem akart senkivel találkozni. Bármennyire is igyekezett inkognitóban eljutni a lakásajtóig, azért a negyedik emeleten összefutott a körfolyosón Művészházaspárral, akik a másik oldalról közvetlen szomszédjai voltak. A Művészek éppen egy kiállítás megnyitójára mentek és nagyon elegánsan voltak felöltözve. Miután udvariasan köszöntek egymásnak, Művészúr nem felejtett el egy kacsintást és egy pajkos mosolyt küldeni Fiúnak titokban. Fiú szinte biztosra vette, hogy ő volt a nyílt levél szerzője, ő az, aki valamit meghallhatott az éjszakából. Mert Művészúr mindig éjjel alkotott és nappal aludt (ha éppen más

különösebb elfoglaltsága nem akadt), de mindig csak éppen pár órát, mert nem volt többre szüksége. Ezen a helyen a lakás nagyon érdekesen volt kialakítva, mert a felettük lévő homlokzaton és tetőn ablakok, vagy pedig üvegtéglák sorakoztak. Művészúr pályája elején nagyon ragaszkodott a fényhez, úgy érezte, ihletet merít belőle. Amikor azonban megismerte feleségét, egy bohém primadonnát, nem volt szüksége többé a fényre. Azért a lakás mégis fényvel teli maradt. Primadonna imádott itt lakni annak ellenére, hogy már régen megengedhették volna maguknak, hogy egy szép házat vegyenek a Rózsadombon. A nő maga volt a megtettesült báj, elegancia és természetesség. Megjelenésében mindig a legújabb divat szerint öltözködött, frizurája, sminkje és ápoltsága már messziről feltűnt, de sosem esett túlzásba, és tulajdonságai is remekül passzoltak külsejéhez: ugyanolyan elegáns volt a lelke is. Bárkivel szívesen beszélgetett a házból és mindenkivel jóban volt, viszont csak a színházban és férje iránt érzett szerelmében teljesedett ki igazán. Aki látta Primadonnát fellépni, soha nem felejtette el. Férjéért a végletekig rajongott, s a férje ugyanúgy őerte. Nem volt nap, hogy hálát ne adtak volna a Jóistennek a sok szerelemért, ami megadatott nekik. A nő szinte minden este fellépett a színházban, a férj pedig minden előadásra elkísérte, és nem volt olyan ember az egész színházban, aki olyan lélegzetvisszafojtva és örömittasan nézte volna végig a darabot akár századszorra is, mint a férj. Előadás után mindig egy kisvendéglőbe mentek vacsorázni, majd miután hazaértek, a férj nekilátott az alkotómunkának. Így éltek ők a lehető legboldogabban egymást inspirálva. Három gyermekük született, de már mindegyik külföldön tanult. Csak a középső lány szeretett volna színésznő lenni és anyja nyomdokaiba lépni, a fiúk üzleti tanulmányokba fogtak. Hogy a német nyelvtudásuk a lehető legjobb legyen, a két kisebb gyermek bécsi gimnáziumba járt. Csak ritkán jöttek haza. Az idősebb fiú már Németországban kezdte el az

egyetemet. A fiúk nem nagyon örökölték apjuk tehetségét, csak anyjuk bohémságát, illetve kettejük életszeretét, pozitív gondolkodását, és a boldogság megteremtésének igényét. Öröm volt látni, amikor mindnyájan együtt voltak (majd kicsattant az egész lakás a nagy boldogságtól).

Fiú tovább gondolkozott. Ismerte futólag ezt a házaspárt a gyermekeikkel és minduntalan arra gondolt, miért állhatott ezeknek az embereknek az útjába, és miért kellett nekik ezt a levelet egyáltalán megírni, és kiragasztani? Miért nem tudta a postaládába bedobni, vagy az ajtó elé tenni, vagy valami diszkrétebbet kitalálni? Aztán más gondolatok jöttek. Szóljon Lánynak? Beszéljék meg a dolgot? Hátha Lány nem is olvasta és nem is tud az egésztől? Fiú örült, hogy szerelme csak késő estére várható, mert addig talán ki tud gondolni valamit, és valamiféle megoldást talál a továbbiakra.

Jótét bácsin kívül még két szomszéd volt a negyediken, akik távolabb estek a fiú lakásától, ezek egyikére sem gyanakodott, mert az egyik lakás majdnem mindig lakatlan volt. A tulajdonosoknak volt egy balatoni nyaralója, mindig ott voltak márciustól novemberig. Csak ősz végén, a hideg idő beálltával tértek vissza Budapestre, s amint elkezdett kitavaszkodni, már utaztak is vissza a nyaralóba. Nem szerették a fővárost, zavarta őket, hogy nincsen kertjük, sok az ember, hangos a közlekedés, és sorolhatnánk. Csakhogy a nyaralóban nem volt fűtés, így visszakényszerültek a nagyvárosba télidőben. Egyszer ugyan gondoltak rá, hogy bevezetetik a fűtést, de túl drága lett volna. Aztán még azt is kipróbálták, hogy a Balatonon maradnak egész télre, de hiába volt mindenféle hőszigetelőjük, épp csak meg nem fagytak. A nő májustól minden reggel és este úszni járt a Balatonba, s olyan távolra elúszott, hogy a férj még néha távcsővel is alig látta felesége fejét, de soha nem aggódott érte, mert bízott a Gondviselésben és a nő biztos úszó volt. A nő itt Budapesten uszodába kényszerült, amit nem

nagyon szeretett, de a kondícióját mindenáron szeretne volna megtartani.

A másik lakás a negyediken is szinte teljesen lakatlan volt, mert a férj pilóta, a feleség pedig légiutaskísérő volt. Mindig éppen repültek valamerre, s ha két repülés között kevés volt az idejük hazajönni, akkor inkább a reptér melletti – erre a célra kialakított – hotelben szálltak meg. Ha szabadságot vettek ki, akkor is utaztak valahova, így nem igazán voltak olyan napok, amiket a hivatalos otthonukban eltöltöttek volna.

Fiú az alsóbb emeletekre nem is gyanakodott. Leült számítógépe elé, és elkezdte megfogalmazni a válaszlevelét. Be akarta fejezni mielőtt Lány hazaér, és elhatározta, hogy még az este folyamán kiragasztja a liftajtóra válaszát. Számtalan vázlatot készített, de ezek mint papírgalacsinok landoltak a szemetesben. Nem tudta eltalálni a stílust. Hogyan lehetne egyszerre udvarias, de mégis határozott? Hogyan adja értésére valakinek, hogy amit ő csinál, az semmiféle törvénybe nem ütközik és továbbra is így fog majd tenni mindent, mint eddig.

Eközben Tisztes öregúr éppen hazafelé zötykölődött a villamoson. Az egész éjszakás virrasztás után szeméit alig tudta nyitva tartani, két megálló között mindig elaludt. Álmában még betért kedvenc számítástechnikai boltjába egy kicsit körülnézni, de a következő megállóban ráeszmélt, hogy három megállóval haladt tovább, mint kellett volna, ekkor gyorsan leszállt és hazasietett. Annyira álmos volt, hogy arra sem emlékezett, hogyan érkezett haza, s hogyan került az ágyába ruhástul, amikor ez még életében sohasem fordult vele elő. Még a cipője is a lábán volt, amikor másnap hajnalban felriadt, s még magától is megrettent. Vett egy kád meleg fürdőt, és elkezdte visszagöngyölíteni az eseményeket, hogy megtalálja a hiányzó láncszemeket. Ekkor jutott eszébe, hogy a liftajtó

körül is teljesen elfelejtett körülnézni. Elolvasta, akinek szólt, vagy csak egyszerűen letépte valaki? Mi történhetett?

Előző este Fiú elkészült a válasszal. Határozottan eldöntötte, hogy egy szót se fog szólni barátnőjének erről, amennyiben pedig megkérdezné, mereven elzárkózik majd attól, hogy bármilyen beszélgetésbe is fogjon a papirosról a liftajtón. Így is tett. Megvárta, míg hazaért szerelme, és aztán egy ügyes csellel: „Leviszem a szemetet!”, egyúttal a papírt is magával vitte, és némi ragasztószalaggal ugyanarra a helyre tűzte ki, ahonnan délután a másikat letépte.

Ez állt rajta:

Tisztelt Uram!

Nem ígérek semmit, de meglátom, mit tehetek éjszakai nyugalmának megóvása érdekében!

Utóirat: Asztalosra nincs szükségem.

Ezt a választ Öregúr előtt mindössze hárman olvasták az egész épületből. Éppen hogy Fiú kiragasztotta az újabb papírt, és eltűnt a lépcsőfordulóban, ért haza a fiatalos Romantikus ifjú, aki már a negyvenes éveiehez közelített, ám még mindig csak húsznak képzelte magát. Nagyon szerette volna igaz szerelmét megtalálni, s mindent meg is tett ezért. Bújta az újsághirdetéseket, az internetet, naponta újabb és újabb randevúkra ment, de hiába. Egész logisztikai rendszert épített ki, s randevúit már a környező országokra is kiterjesztette. Azzal nem foglalkozott, hogy ő tetszik-e egy lánynak, ő akart szerelmet érezni első látásra, de ez sehogyan sem sikerült. Mindenkinek be akarta bizonyítani, meg fogja találni élete szerelmét, akivel aztán az örök boldogságban fognak tovább együttlétezni, de

minden hatástalan volt. Pedig minden este, minden randevú előtt alaposan megborotválkozott és a legápoltabban jelent meg. Majd az első öt perc után érezte, hogy ez sem az a hölgy - vagyis nem érzett semmit, amit szerinte éreznie kellene. Valami szívdobbanást, valami földöntúli boldogságot, valami felejthetlent. Élete ezekben a felejthetetlen pillanatokra való várakozásban telt, s meggátolta szegényt, hogy maga körül a lakásban bármit is rendben tartson. Ha valami romantikus filmet nézett, olyan hangerővel ment, hogy az emeleten a szomszédok mindig felháborodtak. De a lelkének szüksége volt ezekre a találkozásokra, a filmekre és az álmodozásra. Mikor belépve a kapun meglátta a liftajtón a papírt, rögtön olyan gondolatok kerítették hatalmába, hogy ő is ki fogja írni itt a házban, hogy keresi szíve választottját, hátha neki is ír majd az igazi. Olyan boldog lett ezektől a pillanatoktól, hogy teljesen el is feledkezett arról, hogy mit olvasott két perce a liftajtón, csak arra tudott gondolni, hogy valakit majd ő is meg fog találni hasonlóan nyílt levelezéssel.

Egy óra múlva érkezett haza a következő lakó, Életművész, a ház egyik különös figurája. Soha senki nem tudta, hogy miből él, merre jár, honnan kerül elő. A második emeleten lakott, de személyét annyi megválaszolatlan kérdés lengte körül, hogy senki sem tudta hová tenni. Volt, hogy hetekig nem látták, aztán megérkezett talpig arabnak öltözve, s a lakók ilyenkor találgatni kezdtek, hogy áttért-e az iszlám hitre Szaúd-Arábiában, de egy-két héten belül azonban lekerült a jelmez, és visszatért régi ismertetőjele: a western kalap. Egy ranchon vásárolta Amerikában, s onnantól örökös barátságot kötöttek. Időnként, furcsa hóbortjainak köszönhetően másfajta fejfödőre cserélte, ám idővel mindig visszaköszönt a régi darab. Még egy elhagyhatatlan társa volt a kalapon kívül: a kutyája. Nagy, bozontos, hosszúsőrű, jámbor farkaskutya volt mindenfelé a kísérője. A lakók nem emlékeztek olyan alkalomra, amikor a kutya nélkül látták volna. Sőt, a

kutya volt a legfőbb ismertetőjegye. A ház közelében volt egy elegánsnak éppen nem nevezhető étterem és kiskocsmá, ami a hasonszórú emberek kedvelt gyülekezőhelye. Ide a kutya nem mehetett be, ezért aztán volt, hogy naphosszat a bejárat előtt ült és várt a hűséges jószág. Ilyenkor a lakók tudták, hogy a gazda bent ül az étteremben, és múlatja az időt. Miből és hogyan tartotta fenn magát, merre utazott, mit csinált, soha nem kapott senki választ. Az az egy biztos, hogy a kutya egyedül soha nem volt a lakásban, és csak ketten együtt tudtak bármerre is menni. Életművész nem fecsérelte idejét holmi kiírásokra a liftajtón, szeme szögletéből talán érzékelte, hogy van ott egy papír, de egyáltalán nem volt kíváncsi a tartalmára és el sem olvasta.

Röviddel ezután Idegenvezető nő is belépett a kapun, aki egyedül lakott a másodikon az egyik legnagyobb lakásban. Hatalmas baráti társasága volt, s gyakran látta vendégül a barátok barátait, legyenek azok akár külföldiek, akár magyarok. Soha nem kért ezért pénzt, így akadt olyan ismerős is, aki hónapokra beköltözött hozzá. Nem szerette a magányt. Már túl volt a harmincas éveinek felén, családról és gyermekekről ábrándozott, de szépen lassan lemondott ezekről az álmokról, s megmaradt magának. Nem titkolta, eleinte olyan férjet szeretett volna magának, aki jóképű s van egy kisebb vagyona, aztán egyre lejjebb adta, már csak a vagyonkával is megelégedett volna, aztán csak egészen egyszerűen egy férfi után vágyakozott vagyon nélkül. Ugyan érdekesnek találta a liftajtóra írtakat, de mivel a reggeli részt nem olvasta, ezért ennek egyáltalán nem tudott semmiféle jelentőséget tulajdonítani.

Több hazaérkező ezen az éjszakán már nem volt. A következő, aki az üzenetet olvasta, nem volt más, mint a címzett, annak ellenére, hogy címzés persze nem volt rajta.

Tisztes öregúr a kádból kiugorva magára kapott egy felöltőt, és bízva abban, hogy ebben a hajnali órában senkivel sem fog találkozni, leszaladt a lifthez a földszintre, hogy körbenézzen, került-e oda valami, ami neki szólt. Mert titkon reménykedett valami hasonló válaszban: „Elnézését kérem, kedves uram, soha többé nem fogom zavarni éjszakai nyugalomát!” Ehelyett egy roppant udvariasan megfogalmazott válaszlevelet talált, ami ugyan kicsit felbolygatta az amúgy is nehezen megtalált lelki nyugalomát, de haragra nem gerjedt. Inkább arra gondolt, hogy most önála van újra a lehetőség, ezt a magára nézve kellemetlen történetet, a lehető legjobban lezárja, s rögtön morfondírozni is kezdett a következő válaszon. Amint ott állt a liftajtó előtt elgondolkodva, időről s házi ruhájáról megfeledkezve, éppen Kalauz szaladt le a lépcsőn az elsőről, aki késésben volt. Öregúr nem tudta megállni, hogy egy pillanatra fel ne tartsa, és ki ne fejtse neki a véleményét a liftajtón történő levelezésről. Persze Tisztes öregúr célja nem volt más, mint hogy a gyanút magáról teljesen elterelje.

Kalauznak teljesen mindegy volt, hogy ki, kinek és mit írogat, ő csak nem akart elkésni a munkahelyéről. Általában a reggeli vonatokra osztották be szolgálatra. Büszke volt arra, hogy egy nap hány kilométert utazik, egyébként is az utazás a hobbyja, így hát mindennap boldogan indult a munkába. Egyszer-kétszer azért a nap folyamán mindig megbánta, hogy kalauznak állt, mert néha nagyon sajnálta azokat az embereket, akiket meg kellett büntetnie, néha viszont minden sajnálat nélkül kiállította a büntetéspapírokat. Egyetlen nap adatott meg eddig az életében, amikor mindenkinek mindegyik járaton rendben volt a jegye, és egyéb kedvezményre való jogosultságot is hiány nélkül be tudta mutatni. Ezen a napon feleségének és gyerekeinek ajándékot hozva érkezett haza koradélután. Persze a család nem tudta mire vélni a nagy ajándékesőt, és ezek után

Kalauzné minden reggel úgy bocsátotta urát a munkába, hogy reméli, hogy ma is rendben lesz minden a járatokon. Kalauzné a közeli óvodában volt dada, így könnyen meg tudták szervezni az életüket annak ellenére, hogy a négy gyermek azért elég sok feladatot adott. Kettő még az óvodába járt, anyjukkal mentek reggelenként, kettő pedig már iskolás volt, de ők már egyedül járhattak. Az iskolások a tanulásban nem nagyon jeleskedtek, de ez senkit nem zavart különösebben. A nagyfiú asztalos akart lenni, a fával és bútorokkal kapcsolatos dolgok nagyon érdekelték. Szintén iskolás húga pedig énekesnői pályára vágott, hátha idősebb korában majd egy tehetségkutató műsor keretein belül felfigyel rá a világ. A két kisebb óvodás kislány pedig szívesen játszott a földszinti Rosszcsonték fiaival.

Johanna Ivanova elsőkönyves szerző, aki a boldogságkeresés útjából egy szeletet az embereknek is át szeretne adni, amely ráébresztheti az érdeklődőket arra, hogy felfedezzék a mindennapok örömét.

Képzeljünk el egy budapesti körfolyosós, gangos bérházat, amit talán még a századforduló előtt építettek, amelynek ősrégi poros falai történeteket rejtnek. Ebbe a környezetbe, és az ott lakók jelenlegi életébe pillanthatunk be a regény által. Ez a ház négy emeletével, emeletenként öt lakásával, különös, de mégis hétköznapi szereplőivel ad teret a cselekménynek. A kicsit omladozó, százéves épület falai között valami szokatlan történik, ami a maga egyszerűségével és az események előrehaladtával mégis megváltoztat valamit a házon belül, s valamit az emberek lelkében is.

ISBN 978-963-08-9062-5

2014